

Sygn. akt IV P 114/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Ławnicy: Wiesław Wójciakowski, Zbigniew Mazurak

**Protokolant: Agnieszka Zamojska**

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **E. Ł.**

przeciwko (...) **S.A. w W.**

o odszkodowanie

I. oddała powództwo,

II. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa,

III. **nie obciąża powódki kosztami zastępstwa procesowego strony pozwanej.**

Wiesław Wójciakowski SSR Marta Ładzińska Zbigniew Mazurak

**Sygn . akt IV P 114/14**

## UZASADNIENIE

Powódka E. Ł. domagała się pozwem z dnia 26.05.2014 r. przywrócenia do pracy i anulowania świadectwa pracy oraz wniosła o zasądzenie na jej rzecz od strony pozwanej kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazała, że była zatrudniona w firmie (...) S.A. z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę na czas określony na stanowisku specjalista ds. (...) w wymiarze 1/16 etatu. Pismem z dnia 12.05.2014 r., doręczonym powódce w tym samym dniu pracodawca rozwiązał umowę o pracę z powódką na podstawie art. 52 k.p. tj. bez wypowiedzenia z winy pracownika, zarzucając jej ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które miało polegać na udostępnieniu danych osobowych klienta spółki osobie postronnej w dniu 29.04.2014 r. Wg treści rozwiązania umowy o pracę polegać to miało na ujawnieniu danych o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie P. T. (1). Powódka wskazała, że twierdzenie to nie polega na prawdzie, a powódka nie udostępniła P. T. (1) ani żadnej innej osobie danych dotyczących klienta Idea Banku, w tym danych M. K..

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W odpowiedzi na pozew wskazała, że powódka złamała tajemnicę bankową i udostępniła dane osobowe klienta (...) Bank SA w W., na rzecz którego (...) S.A. działa jako agent i w ten sposób naraziła pozwaną spółkę na odpowiedzialność.

Na rozprawie w dniu w dniu 27 października 2016 r. (k. 178) pełnomocnik powódki zmodyfikował żądanie, wskazując, że domaga się zasądzenia od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego

wynagrodzenia tj. 3x 105 zł w miejsce żądań zawartych w punkcie 1 i 2 pozwu za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z jej winy oraz odprawy pieniężnej.

Na rozprawie w dniu 27 października 2016 r. (k. 178) pełnomocnik strony pozwanej wniósł o oddalenie zmodyfikowanego powództwa.

**Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Powódka była zatrudniona w (...) S.A. z siedzibą w W. od dnia 1.12.2013 roku na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 30.11.2017 r. na stanowisku specjalista ds. (...) w wymiarze 1/16 etatu. Miesięczne wynagrodzenie powódki wynosiło 105 złotych brutto, obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy – również 105 zł brutto.

Na podstawie umowy o pracę powódka otrzymała dostęp do danych klientów (...) Bank S.A. i została zobowiązana do zachowania tajemnicy stanowiącej tajemnicę przedsiębiorstwa, w tym informacji dotyczących kontrahentów i współpracowników pracodawcy (§ 6 pkt 2 umowy o pracę).

( **dowód:** bezsporne, a nadto: dokumenty zawarte w aktach osobowych pracownika, w tym: umowa o pracę, k – 20 akt osobowych, zaświadczenie o zarobkach z dnia, k – 1.07.2014 r., k - 35 )

(...) S.A. z siedzibą w W. współpracuje z (...) Bank S.A. w W. na podstawie umowy agencyjnej. Zatrudnieni w (...) S.A. pracownicy mają dostęp do danych klientów (...) Bank S.A. objętych tajemnicą bankową.

( **dowód:** bezsporne)

W dniu 24.04.2014 r. (czwartek) została zaksięgowana na rachunku M. K. – klientki (...) Bank S.A. - kwota 4.950 zł.

( **dowód:** potwierdzenie transakcji, k – 77)

W dniu 29.04.2014 r. P. T. (1) dzwonił regularnie do E. Ł. i żądał od niej, aby ujawniła mu informacje dotyczące dane rachunku firmowego M. K.. Powódka dwa razy odebrała telefon, następnie nie odbierała go.

Powódka знаła P. T. (1) od kilku lat, pracowali razem w G. Bank.

( **dowód:** zeznania świadka D. D., k – 74v, zeznania świadka P. Ł. , k – 91)

W dniu 29.04.2014 r. E. Ł. sprawdzała w systemie operacyjnym dane rachunku firmowego M. K..

( **dowód:** bezsporne, a nadto: zeznania świadka P. O., nagranie, k – 150 koperta, minuty nagrania : 6:40, przesłuchanie powódki, k – 179-180)

W dniu 29.04.2014 r. E. Ł. ujawniła P. T. (1) dane o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie.

( **dowód:** nagranie na płycie CD, k- 38 koperta, zeznania świadka G. Z. , nagranie k – 150, minuty nagrania: 10:34)

P. T. (1) w rozmowie telefonicznej z M. K. żądał od niej zwrotu pieniędzy oraz wskazał, że wie od E. Ł., że na koncie M. K. zostały zaksięgowane w czwartek środki oraz że w piątek wypłaciła ona 1.200 zł.

( **dowód:** nagranie na płycie CD, k- 38 koperta)

M. K. złożyła w dniu 7.05.2014 r. reklamację do (...) Bank S.A. (...) Bank S.A. zwrócił się do (...) S.A. o rozwiązanie umowy o pracę z powódką i dokonał zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa.

( **dowód:** wiadomość e-mail z dnia 9.05.2014 r., k – 36, 37 , zeznania świadka P. O. , nagranie, k – 150 koperta , minuty nagrania: 3:53-4:38, 5:30, 6:40 )

Pismem z dnia 12.05.2014 r., doręczonym powódce w tym samym dniu pracodawca rozwiązał umowę o pracę z powódką na podstawie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. tj. bez wypowiedzenia z winy pracownika, zarzucając jej ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które miało polegać na udostępnieniu danych osobowych klienta spółki osobie postronnej w dniu 29.04.2014 r., tj. na ujawnieniu danych o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie P. T. (1).

( **dowód:** bezsporne)

E. Ł. w czasie rozmowy przeprowadzonej podczas wręczania jej pisma rozwiązującego umowę o pracę przyznała się przełożonemu G. Z. do ujawnienia danych o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie P. T. (1). Wskazała, że P. T. (1) wywierał na nią presję.

( **dowód:** zeznani a świadka G. Z. , nagranie k – 150, minuty nagrania: 9:24, 9:55, 10:27, 10:34)

W dniu 19.05.2014 r. (...) S.A. sporządziła świadectwo pracy powódki. W punkcie 3 świadectwa pracy wskazano, że stosunek pracy ustał w wyniku ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych – art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Powódka dodatkowo prowadziła działalność gospodarczą i w jej ramach na podstawie umowy o współpracę współpracowała z (...) S.A. Umowa z powódką została również rozwiązana pismem z dnia 12.05.2014 r.

( **dowód:** bezsporne, a nadto: rozwiązanie umowy o pracę z dnia 12.05.2014 r., k - 6, rozwiązanie umowy z dnia 12.05.2014 r., k – 5 , świadectwo pracy z dnia 19.05.2014 r., k - 7 )

W dniu 20.05.2014 r. P. T. (1) złożył oświadczenie, w którym wskazał, że nigdy nie otrzymał od E. Ł. żadnych informacji dotyczących M. K. ani działalności gospodarczej przez nią prowadzonej.

( **dowód:** oświadczenie z dnia 20.05.2014 r., k – 8-8v)

Pismem z dnia 22.05.2014 r. skierowanym do (...) S.A. z siedzibą w W. E. Ł. odwołała się od rozwiązania umowy o pracę.

Pismem z dnia 29.05.2014 r. (...) S.A. z siedzibą w W. podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

( **dowód:** p ismo z dnia 22.05.2014 r., k – 9-9v, pismo z dnia 29.05.2014 r. wraz z potwierdzeniem odbioru , k – 38- koperta)

Postanowieniem z dnia 28.11.2015 r. Komisariat I Policji w J. umorzył dochodzenie w sprawie przeciwko E. Ł. o popełnienie czynu z art. 266 § 1 k.k.

( **dowód:** postanowienie z dnia 28.11.2015 r., k – 155-156)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, które były w sprawie bezsporne (dokumenty zawarte w aktach osobowych, rozwiązanie umowy o pracę, świadectwo pracy, wiadomość e-mail zawierająca reklamację). Sąd oparł się także na dowodzie z nagrania rozmowy telefonicznej, której fakt nie był przez strony kwestionowany, strony odmiennie natomiast oceniały prawdziwość twierdzeń, które padły w toku tej rozmowie. Sąd oparł się nadto na dowodach z zeznań świadków, które zostaną omówione w toku rozważań.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie podstawą żądania powódki był przepis art. 56 § 1 k.p., zgodnie z którym pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie.

Zgodnie z art. 58 k.p. odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, przy czym powódkę obowiązywał dwutygodniowy okres wypowiedzenia.

Przyczyna rozwiązania stosunku pracy powinna być prawdziwa i konkretna. Od jej podania ustawodawca uzależnia nie tylko ważność złożonego przez pracodawcę oświadczenia woli, ale też zakres ewentualnego postępowania sądowego. Konkretność przyczyny oznacza konieczność jej precyzyjnego określenia, przy czym konkretność należy oceniać z uwzględnieniem innych, znanych pracownikowi okoliczności uściślających tę przyczynę (patrz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 02 września 1998 r., I PKN 271/98 oraz z dnia 28 lipca 1999 r., I PKN 175/99). W przypadkach, w których opis czynu, a zwłaszcza jego kwalifikacja prawna jako "naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych" może budzić wątpliwości, wymaga się, aby pracodawca co najmniej jednoznacznie wskazał, jakie konkretnie zachowanie pracownika uważa za naganne.

W przedmiotowej sprawie pracodawca szczegółowo określił, jakie zachowanie powódki uznaje za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. W tym zakresie powódka nie podnosiła zarzutu wadliwości rozwiązania umowy.

Kwestią sporną w niniejszym postępowaniu było, czy powódka dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych i w konsekwencji czy strona pozwana zasadnie rozwiązała z powódką umowę o pracę z jej winy. Przyczyną wskazaną w piśmie rozwiązującym umowę o pracę było ujawnienie przez powódkę danych o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie P. T. (1).

Tym samym sąd badał, czy powódka ujawniła P. T. (1) dane o stanie konta M. K. i operacjach bankowych na tym koncie.

W ocenie Sądu zdarzenie to miało miejsce. Ustalając stan faktyczny w tym zakresie Sąd oparł się na nagraniu rozmowy telefonicznej P. T. (1) i M. K. oraz na zeznaniach świadka D. D., G. Z., P. Ł., P. O..

Zeznania wszystkich tych świadków były wiarygodne, a nadto logiczne i spójne wewnątrz oraz z pozostałym materiałem zebrany w sprawie. Zwrócić jednak uwagę należy, że świadek P. Ł. wszelką wiedzę dotyczącą ujawnienia przez powódkę tajemnicy bankowej posiadał od powódki, nie był bezpośrednim świadkiem żadnych zdarzeń, całą sytuację znał jedynie z relacji żony. Z tych względów zeznania świadka w zakresie ustalenia, czy doszło do ujawnienia przez powódkę tajemnicy bankowej nie miały znaczenia. Sąd uwzględnił je natomiast ustalając okoliczności związane ze znajomością powódki i P. T. (1) oraz z oświadczeniem sporządzonym przez P. T. (1).

Sąd nie opierał się ustalając stan faktyczny na zeznaniach świadka A. M. – albowiem nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nie wnosiły nic do sprawy, a A. M. nie była świadkiem żadnych zdarzeń, nie miała wiedzy dotyczącej przedmiotu postępowania.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. K., albowiem strona pozwana, mimo zobowiązania, nie wskazała adresu świadka. Strona pozwana zwróciła się do sądu o ustalenie adresu świadka w (...) Bank S.A., jednak wniosek ten był nieuzasadniony, albowiem przedmiot niniejszego postępowania nie mieści się w dyspozycji przepisu art. 105 Prawa bankowego. W związku z powyższym postanowieniem z dnia 27.10.2016r. (k. 178 v) uchylił postanowienie dotyczące zwolnienia (...) Bank S.A. z tajemnicy bankowej.

Sąd uznał zeznania świadka P. T. (1) za całkowicie niewiarygodne. Są one wewnątrz sprzeczne i nielogiczne. Świadek zeznał, że nie otrzymał od powódki żadnych informacji na temat stanu konta M. K.. Przyznał, że rozmawiał z M. K., wskazał, że był wówczas pod wpływem alkoholu i że nie pamięta, czy w rozmowie telefonicznej padło nazwisko powódki. Jednocześnie zeznał dalej, że z własnej woli napisał oświadczenie skierowane do (...) C., w którym wskazał, że nie otrzymał od powódki żadnych informacji, bo czuł się winny temu, że jego zachowanie może narazić powódkę. W zeznaniach tych występuje wewnętrzna sprzeczność – skoro świadek nie pamiętał, czy w rozmowie telefonicznej padło nazwisko powódki, nielogicznym jest twierdzenie, że czuł się winny tego, że jego zachowanie narazi na coś powódkę. Ponadto świadek zeznał, że oświadczenie sporządził z własnej woli, przed rozwiązaniem umowy o pracę z powódką. Następnie twierdził, że nie pamięta, kiedy napisał oświadczenie, jednak kategorycznie utrzymywał, że

sporządził je z własnej woli, przez nikogo nie proszony. Zeznanie to stoi w sprzeczności z zeznaniami świadka P. Ł. oraz z przesłuchaniem samej powódki. Świadek P. Ł. zeznał, że skontaktował się z P. T. (1), informował go, że powódka została zwolniona i to na skutek tego kontaktu P. T. (1) sporządził rzeczony oświadczenie.

Ponadto świadek P. T. (1) w rozmowie telefonicznej z M. K. wskazał, że wie, że pieniądze zostały zaksięgowane na jej koncie w czwartek i że w piątek pobrała z konta 1.200 zł. W toku zeznań podał, że wiedzę o wpływie środków na konto M. K. miał od klienta, który przesłał mu mailem potwierdzenie przelewu (k. 73 v.), a kwotę wypłaty 1.200 zł podał przypadkowo. Nielogicznym jest twierdzenie świadka P. T. (1), że wiedział o wpływie pieniędzy na konto od klienta. Po pierwsze – gdyby miał tę wiedzę, nie dzwoniłby po informację do powódki – natomiast sam fakt kontaktowania się P. T. (1) z powódką jest bezsporny. Po drugie – gdyby rzeczywiście miał tę wiedzę od klienta, nie powoływałby się na powódkę w rozmowie z M. K. na powódkę. Logika każe przyjąć, że P. T. (1) winien powołać się w tejże rozmowie na potwierdzenie przelewu otrzymane od klienta.

Ponadto - przedłożone do akt potwierdzenie przelewu, które świadek rzekomo otrzymał od klienta i z którego czerpał wiedzę na temat stanu konta, jest wydrukiem z systemu bankowego, nie wynika z akt sprawy w żaden sposób, że zostało dołączone do maila, a świadek zeznał, że otrzymał to potwierdzenie przelewu w mailu.

Z tych względów Sąd nie dał świadkowi wiary i uznał, że nie jest prawdą, że świadek przypadkowo i bezmyślnie podał w rozmowie telefonicznej z M. K. nazwisko powódki. Wręcz przeciwnie – Sąd uznał, że świadek wskazał powódkę jako osobę, która udzieliła mu informacji, albowiem taki był przebieg zdarzeń.

Podkreślić należy, że fakt przeprowadzenia przez P. T. (1) i M. K. rozmowy telefonicznej i przebieg tej rozmowy nie były sporne. Powódka wskazywała natomiast, że oświadczenie P. T. (1) w toku tej rozmowy było nieprawdziwe. Sąd po analizie całokształtu materiału dowodowego doszedł do przekonania, że wiedze o stanie konta M. K. P. T. (2) posiadał od powódki.

Okoliczność tę potwierdzają nadto zeznania świadka G. Z., który wręczał powódce rozwiązanie umowy o pracę i zeznał, że powódka przyznała się, że ujawniła informacje stanowiące tajemnicę bankową. Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić temu świadkowi wiarygodności. Sam fakt zatrudnienia świadka u strony pozwanej nie pozbawia jego zeznań waloru wiarygodności. Podkreślić należy, że zeznania te korespondują z pozostałym materiałem zebrany w sprawie.

Przy takim ustaleniu zbadać należało, czy takie zachowanie powódki stanowiło ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, o których mowa w art. 52 § 1 pkt 1 KP.

W myśl art. 52 § 1 pkt 1 KP pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia w razie ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Z przepisu tego wynika, że istnieją dwie przesłanki dopuszczalności rozwiązania umowy o pracę: naruszenie podstawowego obowiązku, powaga tego naruszenia rozumiana jako znaczny stopień winy pracownika, a wina ta musi być niewątpliwa (wyrok SN z 1998 r., I PKN 524/97, OSNAPiUS 1999/2/52).

Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 KP, jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21-09-2005 r., II PK 305/04).

Wykładnia art. 52 § 1 pkt 1 k.p. jest ustalona o tyle, że użyte w tym przepisie określenie „ciężkiego naruszenia” należy tłumaczyć z uwzględnieniem stopnia winy pracownika i zagrożenia dla interesów pracodawcy powstałego wskutek ich zaniechania. Samo naruszenie obowiązków pracowniczych nie jest wystarczające do niezwłocznego rozwiązania umowy o pracę z winy pracownika (postanowienie Sądu Najwyższego – Izba Pracy, (...) i Spraw Publicznych 2008-01-11, I PK 229/07).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powódce można postawić zarzut winy umyślnej, a tym samym można jej zarzucić ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, o których mowa w art. 52 § 1 pkt 1 KP (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 1999 r., I PKN 169/99, OSNP 2000/20/746). Powódka od wielu lat pracowała bowiem w bankowości, miała świadomość, czym jest tajemnica bankowa oraz świadomość konieczności jej zachowania. Była do tego zobowiązana w umowie o pracę. Powódka świadomie ujawniła informacje o stanie konta klienta banku osobie trzeciej. Naraziła tym samym swojego pracodawcę, jako instytucję współpracującą z bankiem, na utratę zaufania banku. Zwrócić uwagę należy, że zachowanie tajemnicy bankowej jest podstawowym obowiązkiem pracowników każdego szczebla sektora bankowego. Świadomość istnienia tajemnicy bankowej i obowiązku jej zachowania stanowi podstawę zaufania klientów do banków i instytucji finansowych, a tym samym podstawę współpracy z takimi instytucjami.

Podkreślić przy tym należy, że przy ocenie wagi naruszonych obowiązków pracowniczych nie jest istotna szkoda, jaką poniósł pracodawca. Ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych zachodzi jedynie wówczas, gdy mamy do czynienia z winą umyślną lub winą nieumyślną w postaci rażącego niedbalstwa. O stopniu i rodzaju winy nie decyduje więc wysokość szkody lub stopień zagrożenia interesów pracodawcy. Szkoda może zatem stanowić jedynie element pomocniczy w kwalifikacji naruszenia obowiązków pracowniczych jako ciężkiego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 października 2011 r., II BP 8/11, LEX 1294157, wyrok Sądu Najwyższego z 15 kwietnia 1999 r., I PKN 12/99, OSNP 2000/12/467).

Z tych względów sąd uznał, że zachowanie powódki można uznać za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i strona pozwana miała podstawy do rozwiązania z powódką umowy o pracę w trybie natychmiastowym.

W związku z powyższym na mocy art. 52 § 1 k.p. w zw. art. 56 § 1 k.p.c. a contrario powództwo oddalono.

O kosztach sądowych w punkcie II wyroku Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 96 w zw. z art. 113 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Na mocy przepisu art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Na podstawie art. 96 ust. pkt 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594) powódce przysługiwało podmiotowe zwolnienie od kosztów sądowych – opłaty, które to koszty tymczasowo poniósł Skarb Państwa. Koszty te podlegają rozliczeniu zgodnie z regułą przewidzianą w treści art. 113 u.o.k.s.c, który stanowi, że kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Powód przegrał postępowanie w całości, tak więc brak było podstaw do obciążenia opłatą strony pozwanej. Z tych względów kosztami sądowymi obciążono Skarb Państwa.

Sąd biorąc pod uwagę dyspozycję art. 102 k.p.c. nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej – jak w punkcie III wyroku.

Sąd zważył, iż inicjując postępowanie sądowe powódka dochodziła roszczeń z zakresu prawa pracy, które na tle stosunków roszczeniowych posiadają charakter specyficzny (por. orz. SN z dn. 5.12.1967 r. III PRN 78/67 OSNC 1968/11/185, orz. Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III APz 135/92), pozostając w przekonaniu o zasadności swego żądania. Nie można przy tym uznać, w ocenie Sądu, iż powódka, dążąc do wyjaśnienia swoich żywotnych interesów w postępowaniu sądowym, wytoczyła powództwo niezasadnie czy też zbyt pochopnie skoro była przekonana o słuszności swojego powództwa. Pracownik nie tylko bowiem może ale i powinien żądać wyjaśnienia jego żywotnych interesów także w postępowaniu sądowym choćby jego żądanie okazało się niezasadnione (por. postan. SN z dn. 27.04.1971 I Pz 17/71, OSNC 1971\12\22 wyrok SN z dn. 14.06.2005 r. V CK 719/04, Lex nr 152455).

Ponadto na konieczność zastosowania przepisu art. 102 k.p.c. wskazuje również zła sytuacja materialna powódki, która pozostaje wprawdzie w związku małżeńskim, z mężem prowadzi wspólne gospodarstwo domowe, przy czym obecnie utrzymuje się z wynagrodzenia w kwocie 2.300 zł, jej mąż nie pracuje, powódka ma na utrzymaniu małoletniego syna. Sytuacja materialna powódki, w ocenie Sądu, nie pozwoli jej na poniesienie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej bez uszczerbku w utrzymaniu.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.